

ПЕТЪР СТЬПОВ
ГОСТИ ОТ МИОН
ГЛАВИ ОТ НАУЧНО-
ФАНТАСТИЧЕН РОМАН

chitanka.info

— Вашите милиарди нямат никаква стойност за мене — каза инженер Скрибин.

Обграждаха го с внимание. Настояваха да се чувства като желан гост. Но той не беше гост. В действителност го отвлякоха заедно с дъщеря му. Ракетопланът „Космос“ летеше към Луната, където трябваше да се реши неговата съдба. Ала не кацнаха на Луната, защото в космоса се появи някакво гигантско тяло като малка планета. От нея се отдели ракета, тя настигна „Космос“, обгърна го с металически еластични пипала и го понесе към „планетата“.

Обаче това не беше планета, а огромен звездолет. С него пътуваха двукраки същества като земните хора, високи над два метра.

СТРАННИ СРЕЩИ

— Тези обувки страшно тежат — каза Джери радистът, като се покачи не без усилие на един огромен стол.

Едва сега всички се върнаха към действителността и почувстваха, че наистина металическите подметки тежат. Пилотите и Вега посегнаха да развържат връзките на обувките си.

— Само да не хвъркнем от пода като балони — каза Робсън и опита дали столът, на който седеше, е закрепен. Столът леко се отмести, но не полетя към високия куполообразен таван.

— Хм, странно! — учуди се пилотът.

Ана стъпи сигурно и леко на пода. Раздвижиха се и останалите.

— Дяволски кораб — промърмори Вега. — Тук се движиш сигурно, като че ли се намиращ на Земята.

— А ако тези същества са ни отвлекли на тяхната планета? — попита загрижен Джери.

— За толкова кратко време? Невероятно! — обади се Ана.

— Защо не, мис? Откъде знаете колко време сме пътували? Може би вече е минала цяла земна година... разбира се, ако се доверим на Айнщайновата теория на относителността за движението на телата със скоростта на светлината.

— Мислите, че летим с такава скорост?

— Не зная... може би. Във всеки случай нищо не усещам и имам чувството, че стоим на едно място. Какво ще каже за това другарят Скрибин?

Инженерът не отговори на Джери. Седеше неподвижен на стола и се стараеше да събере мислите си, да съпостави фактите и да проникне в тези събития, които така неочаквано обърнаха всичко наопаки. Беше ясно, че разумните същества са жители на някоя непозната планета. Но коя? Как бяха долетели в района на Слънчевата система? Закъде пътуваха? Какво мислеха да правят със земните жители?

И по-рано Скрибин беше убеден, че във вселената има милиарди планети, които са се образували, както и Слънчевата система, от експлодиране на Свръхнови звезди. Хиляди от тези планети са населени с разумни същества. А сега видя човеци от непознат свят и разговаря с тях. Не се учудваше на апаратите им, които правеха всяко тяло прозрачно, нито на съвършените им кибернетични машини. Но как бяха долетели така близо до Земята? И какъв беше този техен кораб, който имаше вид на огромен остров, застанал като че ли неподвижен в пространството?

Един глас откъсна Скрибин от мислите му. Беше Вега. Той попита:

— А сега какво ще правим?

Скрибин не успя да отговори, защото в залата пак се появи Таомей, командирът на извънземния звездолет. Зад него крачеше друг гигант, нисък и пълен... да, Мейзо беше, а до него... не, не беше зрителна измама. Таомей водеше и земен човек. Мургав, с пълни устни. Имаше същите очи с мигли и клепачи, същите уши, коса и вежди като на земен жител, както и нокти по пръстите. Известно време непознатият втренчено оглеждаше земните хора така изненадан, както бяха изненадани и те. После той внезапно коленичи и започна да удря главата си о пода, като издаваше неразбрани звуци. Изправяше се, протягаше напред ръце, събираше дланите си, кланяше се... Обилни сълзи се плъзгаха по лицето му, изпечено и леко набръчкано. Говореше бързо и задъхано...

Скрибин схвана, че строежът на речта му не беше както на извънземните същества. Звуците бяха гърлени, неясни, кресливи; думите по-дълги, ударенията нямаха ритмичните периоди, както речта на гигантите. Странният плачещ човек обгърна краката на Скрибин, може би поради това, че той беше най-близо, а може би благородният внушителен образ на инженера му направи впечатление, и заговори

бързо, настоятелно, като се оглеждаше с молба и горест в Скрибин. Но той не разбра нито дума, затова сложи ръката си върху рамото на мургавия и попита на английски:

— Кой сте вие?

Човекът отвърна нещо непонятно.

— Откъде идете? — продължи Скрибин на руски.

Човекът продължаваше да говори бързо на своето наречие. Скрибин повтори въпросите си на френски, полски и български. Човекът упорито обясняваше с жестове и думи.

— Момент! — обади се радистът Джери. — Аз зная още няколко езика.

И той с усърдие започна да повтаря въпросите на италиански, немски и китайски. Земният човек вдигаше рамене и пак отрупваше слушателите си със своите непонятни обяснения. През всичкото това време гигантът Таомей и Мейзо стояха настрана, наблюдаваха тази сцена и мълчаха. Неуспехът на мургавия земен жител да се разбере с подобните на него същества изглежда много ги учуди и развълнува. Таомей каза нещо. Човекът отвърна на неговия език. Лицето му изразяваше разочарование и недоумение. Изглеждаше нещастен...

— Проклятие! — изруга Скрибин. — Неприятно, че не можем да се разберем.

Таомей започна разговор с Мейзо. Безмълвен разговор, само с поглед и внушение. Мейзо сочеше очите, ушите, пръстите на мургавия земен човек и на космонавтите и вдигаше рамене също така, както всички земни хора вдигаха рамене на нещо, което не им беше ясно и не можеха да си го обяснят. Дойде и младият гигант Елий, който носеше навита на руло хартия, и я разтвори пред Скрибин. На сив фон бяха нарисувани различни по големина звездички, оцветени в жълто, бледосиньо, портокалено и червено.

— Карта на звездно небе, но то не е нашето — каза бързо Ана. — О, ясно! Татко, това е тяхното небе.

Тя се опитваше да разбере кои звезди бяха изобразени. Струваше й се, че познава някои, но не беше уверена, затова само възкликваше и не изразяваше със сигурност мислите си.

Таомей посочи една звездичка, нарисувана малко встрани от центъра на картата. Беше отбелязана с по-плътни линии и по-дебели жълти връхчета. До нея — някакви знаци и букви. Ана не можеше със

сигурност да обясни коя е тази звезда, макар и да предполагаше, че тя може би е Слънцето, а може би това е планетата, от която идеха космическите същества. Тогава тя се досети и попита Робсън:

— Имате ли карта на нашето звездно небе?

— О, мис! И то не една. Да донеса ли?

— Много ви моля!

След малко пилотът я подаде на Ана и каза учтиво:

— Доколкото разбрах, вие сте астрономка. На вас се пада честта да обясните на тези гиганти откъде идем. Моля!

Ана посочи Слънцето, което беше изобразено на картата с яркожълто дискче. Таомей и Елий размениха няколко думи, после Елий разгъна пред Ана друга карта и още от пръв поглед тя видя нарисувана Слънчевата система. Ето го Слънцето, край него Меркурий, после Венера, Земята, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и — това я учуди много — още една планета, малко по-далеч от Плутон. Мина ѝ мисълта, че трябва да е десета планета, непозната на земните астрономи, неоткрита още от тях.

Ана забрави, че космическите същества не разбират езика ѝ, и възторжено им заговори:

— Да, това е нашата Слънчева система, съвсем точно е нанесена на картата! — тя показва с пръст третата планета от Слънцето и с възхищение извика: — Земя! Това е нашата Земя!

Недоумението от погледа на Таомей изчезна.

— Земя? — попита той доволен.

— Да, Земя — отвърна Скрибин, посочи с ръка екипажа на „Космос“ и повтори: — Земя!

Тогава Елий някак тържествено потупа по рамото мургавия човек и каза с добродушен тон:

— Земя!

Скрибин, Ана и екипажът на ракетоплана се спогледаха.

— Невъзможно — обади се Скрибин. — Как така и той е от Земята?

Ана си помисли за нещо невероятно. То беше толкова фантастично, че дори се побоя да сподели своето хрумване с баща си. Но като преодоля смущението си, девойката каза:

— Да не би тези космически хора да са идвали вече на Земята и да са отвели със себе си този земен човек?

— Ха! — иронично възкликна Вега. — Утопии!

Елий разгърна трета карта. Огромният му еластичен пръст зашари в долния ѝ край, спря се на една звезда, оцветена с ярка червена боя, и отчетливо каза:

— Зейра!

Недалеч от звездата всички видяха изобразено малко колелце с портокалова боя. Пътят му около звездата беше очертан с пунктирни точки. Елий посочи колелцето и тържествено обясни:

— Мион!

Той посочи себе си, Таомей и Мейзо.

— Мион — повтори машинално Ана. — Татко, това е тяхната планета. Те идват от Мион, а Зейра е звездата, разположена някъде поблизо до центъра на млечния път и е отдалечена от нас на стотици светлинни години.

Чрез една чудодейна преводаческа машина Таомей успя да разговаря с инженер Скрибин, а с помощта на друга само за няколко часа жителят на планетата Мион научи доволно езика на земните хора.

Той им предложи да разгледат звездолета.

— Всъщност това не е никакъв звездолет. Ние се намираме на тайнствена планета, вижте сами! — каза Вега, когато след закуската Таомей поведе земните жители по една пясъчна алея.

Отстрани цъфтяха цветя.

Рози ли бяха това? Орхидеи ли разтваряха разкошните си цветове? Или земен лотос? Бели, сини, червени, жълти, пъстри цветя със зеленикавопепеляви листа и стъбла като земните.

Хиляди цветя, които издаваха упойващ аромат. Цветя, посадени на жълтосива пръст с причудливи форми, но все пак те напомняха на земните. И дървета. С гладки тънки кори, белезникави, сиви, жълти, кафяви. Клоните им се разгръщаха като земните, отрупани с гъсти елипсовидни листа. Между тях се показваха плодове. Червени и жълти. Приличаха на круши (но едри като стъклени реторти), на ябълки и праскови като портокали, на сливи и грозде с размери на праскови. И птичета! Малки птичета като земите с пъстри пера, гласовити и така свикнали с хората, че не трепваха, когато някой мион ги докосваше.

А над всичко това светлееше небе. Синьосиво небе с бели облачета, които бавно изменяха формата си. Въздухът беше прохладен,

приятен, лек за дишане. За учудване бе, че и земните жители го вдъхваха с голямо наслаждение.

— Да! — повтори Вега. — Растения, животни, истинско небе! Това е планета, но коя? Къде се намираме?

Таомей се усмихна добродушно. Странно. Такъв гигант, а изглеждаше добър и доверчив като дете.

— Това е нашият звездолет, ние го наричаме „Вестител“ — каза той. — Сега се разхождате по един от двата парка. Небето е изкуствено. Растенията и животните са наши, от Мион. Наши конструктори са създали звездолет, който дава илюзия, че живеем в истинско малко градче с паркове, улици, здания, небе, слънце, звезди, дървета, птици... Да, красива илюзия! А може би искате да завали дъжд? Моля!

Таомей насочи острата пръчица, която държеше в ръка, към кръг, поставен на металически прът. След минутка облаците се сгъстиха, заръмя ситен дъждец.

— Чудесно! — плесна с ръце Ана. — Но стига, ще измокри всичко.

Таомей спря дъжда. Пак се появи слънчице. То беше малко, но светеше и топлеше като истинско. Влагата бързо се изпаряваше, миришеше на озон.

— Ако желаете, може да преживеем и буря със светкавици — лукаво подхвърли мионът.

Той беше готов да пусне инсталацията в действие, ала всички искаха да се поразходят, да обиколят парка, чийто край не се виждаше, да разгледат звездолета.

Скрибин видя жълта топка в края на алеята до един фонтан, който пръскаше хладни струи във въздуха. Топката беше набраздена с кафяви петна. Той я докосна случайно и отстъпи уплашен, защото тя се разтвори. Показа се някаква сферична глава, израсна тяло и подскочи към басейна.

— Това е кай-кай — каза Таомей. — Спи в черупката си, живее във водата, може и да лети, разбира се, тромаво, но все пак лети. Безобидно животно...

Хората от Земята не искаха да изпаднат в смешно положение и да възкликават за всяко нещо, което ставаше около тях. Те наблюдаваха мълчаливи, съсредоточени, увлечени и претръпнали от смайване...

Като разгледаха парка, минаха през една врата (тя се отвори сама, щом като я доближиха на два метра) и пак тръгнаха по безкрайни коридори, които приличаха на улици. Някъде те бяха разкъсани със зали или площици — просторни и светли. Влизаха в стаи, които приютяваха странни машини и апарати, задрямали край стените. Те бяха готови да действуват веднага, щом мионът пожелае. Отидоха и в едно машинно отделение. То напомняше на кабина с разнообразни уреди, каквито имаше в земните ракетоплани, само че размерите му бяха десетина пъти по-големи. Изглежда, строителите на „Вестител“ не бяха пестили мястото. Той беше разделен на много стаи, отделения с апарати, уреди, машини, спални, трапезарии, коридори, басейни с вода...

В специална оранжерия засяваха плодове и зеленчуци, които растяха, зрееха, беряха ги и ги употребяваха за храна. Освен това имаше и претъпкани складове с разнообразни провизии и питиета; имаше инсталации и машини, които бързо приготвяха продукти от минерали, вода, светлина и топлина.

Чудни, невероятни неща узнаха земните хора от мионите. Но не това занимаваше сега Вега. Едно долно престъпление тежеше на съвестта му. Мионите възнамеряваха да кацнат на Земята и тогава инженер Скрибин и Ана ще се появят. Това не биваше да се случи.

ЗАГОВОРЪТ

Когато Вега напусна залата, наистина чувствуваше болка в главата си. Това беше от напрежението, от тревога и уплаха. По дяволите тези миони и техния филм, заедно с дневника, чието съдържание Ана желаше да узнае. Таомей и мионите бяха спокойни и нищо не им струваше да забавляват Скрибин и дъщеря му със своите чудатости. А „Космос“ стоеше затворен в този проклет звездолет! „Космос“ беше безпомощен, със заглъхнали апарати и уреди, като немощен гигант, поразен от чудовище. Старецът трябваше да узнае какво се беше случило. Да бъде осведомен къде изчезна „Космос“ и да направи всичко, за да помогне. Как? Вега не знаеше, но помощниците на Стареца може би ще намерят изход...

Той отиде при пилотите. От скука те играеха карти, които намериха в „Космос“. Вега натъжено поклати глава.

— Играете си спокойно и не знаете, че мионите възнамеряват скоро да кацнат на Земята — рече с укор той.

— Че нека да кацнат — рече нехайно Робсън. — Ех, че сензация ще бъде за целия свят!

— И още каква! Особено като се появят инженерът и момичето! Робсън се намръщи.

— Хм, вярно, не съобразих! — той хвърли с яд една карта. — Тогава?

— Тогава да играем на карти! — със същия злъчен тон добави Вега. — Джери!

Радистът скочи на крака и по навик каза:

— Да, мистър!

— Радиопредавателят на „Космос“ в какво състояние е?

— Вие знаете, мистър, той отказва да работи!

— Опитайте да го поставите в ред! Трябва да съобщим незабавно на Земята какво е нашето положение. Хайде, елате!

Вега и Джери Гардън излязоха. Робсън и Джеймс пожелаха да ги придружат, но Вега им заповяда да се навъртват около коридора и ако случайно някой мион пожелае да влезе в залата, където „Космос“ почиваше, да отклонят по някакъв начин намерението му или поне да предупредят Вега.

Игловидният нос на „Космос“ сочеше право към следата на куполообразен таван. Мълчеше мощната летателна машина, затворена тук между кръглите стени, които ограничаваха простора. Люкът зееше отворен като кръгла дупка някъде към върха.

— Некадърници! — промърмори Вега. — Защо не са го затворили? Тези миони може би са шетали из „Космос“!

Джери повдигна рамене и спокойно каза:

— Не, мистър, не ми се вярва. Мионите изглеждат честни момчета, дори наивни в своята честност! А честният винаги можеш да измамиш!

— Хм, философ! — засмя се Вега.

Той търсеше с поглед някаква стълба. Без стълба беше невъзможно да се качат до люка и да проникнат в ракетоплана. Стълба нямаше и той изруга:

— По дяволите, как ще влезем?

— Оня мион, как се казваше... Таомей, нали? Той има една пръчица, дявол я знай каква е, но като пристигнахме тук, свали ни с нея долу, не помните ли, мистър, как платформата послушно изпълняваше заповедите му?

— Помня, но не ми се иска Таомей да разбере нашите намерения.

— Тогава?

— Ще повикаме друг мион. Може и той да има такъв уред. Хайде, върви! — нареди Вега.

Радистът излезе и след малко се върна с добродушния геолог Тойзи, като размахваше смешно ръце и се опитваше да му обясни нещо. Мионът се пулеше с кръглите си очи и мигаше озадачен. Вега отстрани радиста, лицето му прие възможния най-любезен израз, посочи към люка, удари се в гърдите и с жестове му даде да разбере, че иска да влезе в ракетоплана.

— Айя, айя! — каза зарадван мионът, защото разбра.

Той отиде към стената, отвори малка вратичка, която Вега и Джери не бяха забелязали. Блеснаха няколко бутона. Тойзи натисна единия. От пода на звездолета нещо засъска като змийче и една малка платформа бавно се надигна. На двацетина сантиметра тя се спря. Мионът покани двамата да се качат. Когато стъпиха на нея, тя ги отнесе плавно и застана неподвижно до люка. Джери се наведе, надникна под платформата, но не видя никаква опора.

— Дяволска работа! — рече той. — С магнит ли работи, що ли?

— Хайде, не дрънкай! — срязва го Вега.

Двамата влязоха в „Космос“.

Всичко беше на мястото си. Уредите в пилотската кабина изглеждаха непипани. Чисто, подредено, както го бяха оставили. Джери надяна на ушите си слушалките, включи щепсела, завъртя разни ключове, натисна бутони. Скалите светнаха със зелени светлини, затрептяха стрелки.

— Е? — попита Вега, като се навеждаше да чуе. — Обаждат ли се от Земята?

— Не, мистър, никакви сигнали...

— Проклятие!

— Но шумовете са изчезнали. По-рано се чуваше адски пукот, боботене, съскане, пращане. Изглежда, че предавателят и приемателят

са в ред, а не действуват.

— Опитайте пак, драги!

Слушалките мълчаха. Джери проверяваше апарата и правеше усилие да изтръгне поне звук от него. Напрасно. Като не успя, облегна се на коженото кресло и разпери ръце.

— Пълно мълчание, мистър!

— Според вас какво се случило?

Джери не бързаше да отговори, пък и нямаше какво да каже, защото нищо не разбираше. Все пак отвори някакви капачки на апаратите, дълго ги чопли, проверява проводници, съпротивления, най-после каза:

— Знаете ли, изглежда, че всичко е в радиовълните, защото те не могат да проникнат зад обвивката на звездолета, стените не ги пропускат да излязат навън. Ако отворим люка на този хангар...

— Хм, люка! Там е работата! Най-напред ще излети въздухът, в случай, че не вземем никакви мерки. Но какви? Не знаем! И второ, ако го отворим, бихме могли да избягаме... В случай, че имаме достатъчно гориво. По този въпрос трябва да поговорим с Робсън и Джеймс. Ти как мислиш, Джери, добре ли сме с горивото?

— Не зная, мистър!

— Е, ще видим. А сега опитате още веднъж да повикате Земята.

* * *

Хората на Вега се събраха в светла прохладна кабина. Той седеше на висок стол. Краката му висяха две педи от пода, а облегалката стърчеше над главата му.

Робсън седеше в края на леглото, а краката си беше сложил върху седалката на стола. Мълчеше и дъвчеше дъвка. Джеймс енергично завъртваше и отвъртваше около големия си пръст лъскаво синджирче, а радистът Джери беше подложил дълга възглавница под главата си и мислеше...

— Е, шефе, още ли ще мълчим? — попита Джеймс. — Защо ни събра?

Вега като че ли се пробуди и загрижен каза:

— Момчета, работата не е добра! Изправени сме пред катастрофа!

Челюстта на Робсън престана да се движи.

— Каква катастрофа? Какво се е случило?

— Мионите скоро ще кацнат на Земята, може би още днес, след няколко часа. Ще кацнат в района на Каспийско море.

И тримата другари на Вега се раздвижиха. Джери седна на леглото и навъсен промърмори:

— Това е работа на инженер Скрибин!

Робсън изплю дъвката в шепата си:

— По дяволите! Цял свят знае за историята с инженера и ако кацнем, ние сме загубени... просто сами попадаме в устата на звяра. Не, господа! — щракна той с пръсти. — Налага се по-скоро да изчезнем отгук!

— Как да изчезнем?

— С нашия ракетоплан. Мионите нямат право да ни задържат!

Възмущението беше общо. Прекалено дълго време се чувствуваха като пленници. Трябваше да вземат съдбата си в собствени ръце.

— Чакайте, господа, без паника — каза Вега. — Говорих с Таомей.

— Е?

— Той е съгласен да си заминем!

Робсън, Джери и Джеймс си отдъхнаха. Джери каза:

— Мистър, тогава работата е наред. Не разбирам защо отначало трябваше да ни плашите! Кажете на този... Таомей ли беше? Нека да изкара „Космос“ от хангара и да запалим двигателите.

Но работата беше по-сложна. Тъкмо това тревожеше Вега. Той каза:

— Въпросът е за Скрибин и дъщеря му. Те искат да се върнат обратно на Земята с мионите. Разбирате ли какво значи това за нас?

Оживлението между тримата притихна. Те съзнава действителното положение. Скрибин им пречеше. Скрибин можеше да ги изобличи.

— По дяволите! — измърмори Робсън. — Мионите знаят ли всичко около тази история?

— Не, Скрибин още не им е говорил по този въпрос. Той е малко фантаст и може би засега не желае да изложи земните хора, но ако употребим насилие, всичко ще се разкрие.

— Тогава?

Тримата разчитаха на Вега.

— Е, мистър, какво ще кажете вие?

— Какво... — като че ли се пробуди Вега. — Да! Налага се инженерът и дъщеря му да дайдат с нас на Луната.

— Добре де, чудесно, но те ще откажат!

— Ще ги заставим, драги! Нямаме друг изход!

— Тоест — поде Робсън, — ако добре съм разбрал, още веднъж ли трябва да ги отвлечем?

— Тъкмо така!

— Но те ще направят такъв скандал, че...

— Не си ли послужим с хитрост, ще го направят като нищо и всичко ще се осуети и обърка, затова ще действуваме предпазливо.

— Как? — попита Джери.

— Ще бутнем под носовете на двамата да вдъхнат упойващ газ.

Робсън високо се изсмя. Вега се засегна:

— Какво ви стана?

— Мислех ви за по-хитър, мистър!

— Как тъй?

— Въобразявате си, че господинът и девойката ще поднесат носовете си под вашия упойващ газ! Глупости! Няма ли някакво по-свястно предложение?

Вега не отговори. Намръщи се и стана зъл и недостъпен. Мълчаха и другите.

— Тогава аз да кажа! — продължи самонадеян пилотът. — Браун ще свърши тази работа!

Вега почервения от гняв.

— Този мръсник излезе предател! Та той е с тях, не разбирате ли?

— Именно, това улеснява работата.

— Глупости! Щях да му счупя врата, ако не бяха се появили тези миони!

— Оставете това за после, сега той ни трябва. Пред него ще играем ролята на наивници, които са му простили. С вашия упойващ

газ нищо няма да излезе. Трябва ни друго средство за приспиване. Например течност или прахообразно вещество имате ли?

— Ще се намери — каза Вега.

— Отлично. Трябва да се сипе в храната на ония. Браун ще я поднесе, те ще ядат от нея.

— Е, добре — каза Вега. — Ако оная тип не беше предател, лесно щяхме да наредим работата. Но той няма да ни съдействува. Тогава?

— Мистър, оставете тази работа аз да уредя — поклони се Робсън.

— Добре, няма да забравя услугата ти, драги Робсън...

Публикувано във вестник „Септемврийче“, броеве 11,12,13/1965

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.